

*Temelia tare
a speranței*

JANETTE OKE
LAUREL OKE LOGAN

*Temelia tare
a speranței*

Seria *Cărările speranței*, vol. 1

Traducere de Cristina Giurgiu

Copyright © 2020 Janette Oke și Laurel Oke Logan

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Unyielding Hope*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Temelia tare a speranței

de Janette Oke și Laurel Oke Logan

Copyright © 2022 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României OKE, JANETTE

Temelia tare a speranței / Janette Oke, Laurel
Oke Logan ; trad.: Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa
Cărții, 2022

ISBN 978-606-732-224-8

I. Oke, Logan Laurel

821.111

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea și corectura: Mirela Ștefan

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Nepoților lui Janette:

Vladimir și Anastasia, copiii lui Laurel, și Ambrosia, fiica lui Lavon, care au fost adoptați în familia Oke și care sunt atât de prețioși pentru noi.

Și pentru cei doi strămoși ai noștri care au venit din Anglia în Canada, ei înșiși copii migranți, la fel ca personajele din acest roman:

Edward Oke, stră-străbunicul lui Laurel, care a traversat Atlanticul la vârsta de paisprezece ani pentru a-și găsi o nouă familie, iar Daisy Oke, nepoata sa adoptivă, care s-a alăturat familiei ani mai târziu, în același mod.

Și, în cele din urmă, această carte este scrisă cu o mare considerație pentru ceilalți copii din programul Home Children și pentru familiile lor.

Cuprins

Prefață	9
1. Lillian	13
2. Lemuel	31
3. Grace	41
4. Orașul	54
5. Descoperirea	60
6. Răscruci de drumuri	83
7. Adaptări	101
8. Bryony	115
9. Școala	132
10. Hazel	148
11. Oaspeții	165
12. Doctorul Shepherd	179
13. Matty și Milton	193
14. Picnicul	208
15. Hope Valley	221
16. Darurile	243
17. George	255
18. Marisol	275
19. Hoțul	288
20. Sacrificiul	300
21. Înrudire	311
Epilog	327
Despre autoare	329

Prefață

Începuse atât de promițător. Annie MacPherson, o femeie quaker din Scoția, împreună cu mulți alții, hotărâseră să se implice în ajutorarea copiilor săraci din Marea Britanie, însă curând s-au trezit copleșiți de dimensiunea problemei sărăciei și de impactul îngrozitor al acesteia asupra copiilor și familiilor. În anii 1800, Revoluția industrială a atras oamenii de la fermele și cătunele englezești în orașele suprapopulate, unde bolile se răspândeau rapid. Așa că ideea de a trimite copiii străzii și orfanii în alte țări din cadrul Imperiului Britanic – în Canada, Australia, Noua Zeelandă și în unele regiuni din Africa, trebuie să fi părut inspirată la acea vreme. Acești copii nevoiași au ajuns să fie numiți Home Children [Copii migranți], iar mișcarea s-a răspândit atât de mult, încât se estimează că unul din zece canadieni este înrudit cu unul dintre acești imigranți.

Teoretic, acești copii urmau să fie trimiși în familii care aveau mijloacele necesare pentru a-i îngriji, departe de mahalalele și de azilele de săraci din Anglia. Noile lor cămine ar fi trebuit să fie locuri cu aer curat și terenuri agricole generoase – unde comunitățile mai puțin numeroase ar fi avut de câștigat de pe urma sosirii noilor locuitori. Între anii 1869 și 1930, peste 100.000 de copii au fost expediați din Anglia, la propriu. Imaginați-vă cum ar fi fost să vă mutați, copil neajutorat fiind, de pe străzile Londrei în Australia, Noua Zeelandă, Africa sau în preeriile aparent nesfârșite ale Canadei!

Guvernul canadian s-a arătat recunoscător, dornic să primească noii rezidenți și fericit să colecteze o sumă mică pentru fiecare copil. Cetățenii canadieni, de asemenea, păreau a

îmbrățișa cu speranță proiectul. Se pare că a existat o medie de șapte cereri pentru fiecare copil care intra în țară în acest mod. Tânăra națiune avea nevoie de mai mulți coloniști, mai mulți muncitori, mai mulți cetățeni – chiar și copiii din Anglia ar fi fost bineveniți, în special băieții suficient de mari pentru a munci. În Statele Unite a existat un program similar de „trenuri de orfani” care își aveau originea în estul american aglomerat și prin care erau transportați copii în vest.

Însă, în mod frecvent, toate bunele intenții se transformau în tragedii. În primul rând, copiii deprinseseră abilități practice, așa încât, pe parcurs, au ajuns să fie exploatați de mulți ca forță de muncă gratuită, nicidecum ca noi membri ai familiei. Chiar și contractele care erau semnate atât de familie, cât și de copil, semănau mai degrabă cu un angajament de servitute decât cu o adopție. În mod obișnuit, termenii prevedeau că copilul va fi educat, va primi o mică indemnizație pentru munca sa și își va încheia responsabilitățile la vârsta de 18 ani. Ceea ce fusese gândit ca o generozitate autentică s-a transformat, din păcate, într-o strategie de imigrație.

Și, chiar mai tragic, abuzurile nu erau un lucru neobișnuit, iar evaluările preconizate pentru urmărirea bunăstării copiilor după plasament, nu s-au făcut întotdeauna. Abia în anii 1980, cercetările efectuate de Margaret Humphreys au început să scoată la iveală amploarea eșecului. Aceste dezvăluiri au determinat în cele din urmă unele dintre națiunile implicate să își ceară scuze pentru participarea lor – mult prea târziu pentru a schimba circumstanțele, desigur. Copiii din romanul nostru au povești culese din relatări și situații reale cu care s-au confruntat copiii migranți. Din păcate, următoarele relatări fictive nu au fost deloc exagerate de dragul unui efect dramatic.

Însă cel mai greu de auzit sunt poveștile spuse de adulții vârstnici care au fost ei înșiși copii migranți. Mulți dintre ei au preferat să vorbească cât mai puțin despre copilăria lor tragică, nedorind să-și recunoască trecutul nici măcar în fața propriilor

urmași. De ce? Din cauza stigmatului îngrozitor de a fi numiți „șobolani de canal” și marginalizați. Oamenii din acea vreme îi considerau pe orfanii din centrele de plasament ca fiind doar cu o treaptă mai presus de cei adunați de pe străzi. Se spunea că aceștia nu vor ajunge niciodată să se realizeze, că vor deveni hoți și bătauși, așa cum, în mod clar, fuseseră părinții lor pierde-vară. Opinia publică era departe de a le fi favorabilă. Stigmatul a fost cel care i-a determinat pe acești imigranți în vârstă să-și împărtășească plângând povestea pentru posteritate.

Pentru noi astăzi este o lecție, dacă alegem să ascultăm. Avem și noi copii în cadrul comunităților noastre care au nevoie disperată de cămine și familii permanente. Dar nu putem considera că, dacă îi scoatem din case „rele” și îi dăm în grija statului – sau chiar dacă le găsim case „mai bune”, treaba este rezolvată, oricât de bine intenționați am fi. Orice copil care și-a pierdut familia naturală este rănit profund. Nu contează dacă erau sugari la momentul respectiv. Nu contează cât de groaznică a fost situația lor inițială. Pierderea primei tale familii – mama ta naturală, tatăl tău natural, frații tăi biologici – lasă o rană extrem de adâncă. De fapt, noile cercetări sugerează, prin utilizarea scanărilor cerebrale, că acești copii sunt adesea afectați într-o mare măsură, în special dacă a fost cazul unui abuz.

Au nevoie de dragoste, acceptare, afirmare și vindecare. Pentru cei mai mulți, este nevoie de o viață întreagă de restaurare în etape. Întrebările lăuntrice continuă să-i tulbure și în viața de adult: *Sunt demn de iubire? Voi fi respins din nou? Sunt diferit față de ceilalți?*

Ne rugăm să învățăm lecțiile istoriei pentru a nu mai repeta greșelile. Biblia spune că, dacă facem milostenie fără dragoste, nu ne folosește la nimic. Copiii nu sunt doar ființe luate în plasament, pe care trebuie să le administrăm. Ei sunt indivizi creați în mod unic. Și, deși pot părea rezistenți în exterior, nu putem supraestima complexitatea inimii și a sufletului unei persoane și impactul traumelor din primii ani de viață. Doar

dacă îi iubim pe cei din jurul nostru și îi ascultăm cu adevărat atunci când vorbesc, putem fi mâinile și picioarele lui Isus pentru „cei mai neînsemnați dintre aceștia”. Suntem pregătiți să facem o diferență, să facem față provocărilor cu care ne confruntăm în propria generație? Aceasta este întrebarea care răzbate vremurile.

Pentru mai multe informații:

<https://canadianbritishhomechildren.weebly.com>

<http://www.britishhomechildrenregistry.com>

Capitolul 1

Lillian

— Mama.

Cuvântul răsună mai încet la început, apoi cresc în intensitate.

— Mama! Mama!

Trupul firav al lui Lillian se zbate în dormitorul întunecat, până când cuvertura groasă se înfășură strâns în jurul umerilor micuți. Însă coșmarul nu dispăru. Broboane de sudoare îi apărură sub firele de păr și începură să i se prelingă pe gât, umezin-du-i cămașa de noapte din flanel. Cu brațe plâpânde, se luptă să se elibereze din strânsoarea în care o ținutau paturile.

— Mama, unde ești?

Brusc, fanta de lumină ce încadra ușa se lărgi într-un halou în jurul unei forme zvelte.

— Lillian, sunt aici. Scumpa mea copilă, ce s-a întâmplat?

Tresărind din cauza luminii ce se revărsa dinspre hol, copila închise din nou ochii. Mintea îi era tulbure și înceată.

— Nu, nu, nu, nu.

Senzația de teroare continua să persiste cu încăpățănare.

Mâini mângâietoare desfăcură faldurile păturii, ridicând-o apoi într-o îmbrățișare tandră.

— Sunt mama. Sunt aici.

Lillian se strădui zadarnic să se elibereze din îmbrățișare, mintea ei fragedă refuzând să înțeleagă. Mai rosti o dată implorator „Mama”, apoi se trase în spate.

Fără a se lăsa descurajată, o mână catifelată îi dădu la o parte de pe față șuvițele de păr arămiu, aranjându-le în spatele urechii copilei.

— Hei, ești learcă de sudoare, scumpo. Iar ai visat urât?

Șterse cu o batistă moale orice urmă de sudoare și lacrimi.

— Mama.

Rugămintea răsună încet, pe un ton înfrânt și încărcat de durere.

— Sunt aici, Lillian. Mama e aici.

Mireasma ploii ajungea până în salon. Lillian distinsese sunetul vântului și al picăturilor de ploaie jucându-se printre copacii din apropiere. Se ridică de pe scaun chiar înainte ca ploaia ușoară să ajungă în dreptul casei, împrôșcând ușor gazonul. Împingând ferm geamul la locul lui, scrută cu privirea bucata îngustă de fâneață ce separa proprietatea familiei ei de marginea micului oraș Brookfield, Alberta – în realitate, doar o mână de case și întreprinderi, într-o vale largă umbrită de Munții Stâncoși, înconjurată din toate părțile de mici gospodării și ferme de vite. Confortul modern al noului secol începea, în sfârșit, să sosească și aici. Acum automobilele nu mai erau o noutate în oraș, printre cai și căruțe trase de cai, electricitatea își întinsese ramurile în multe dintre case, înlocuind vechile lămpi cu gaz, iar prima linie telefonică devenise până acum o multitudine de linii. Tata își dorea cu ardoare să aibă un aparat atârnat pe peretele bucătăriei, aici, în propria lor casă. Ar fi un motiv de mândrie pentru el. Și cu siguranță ar fi reușit să-și realizeze visul până acum – dacă n-ar fi fost acea fâșie îngustă de fâneață ce stătea între proprietatea lor și progresul modern.

Pentru Lillian asta nu conta. Își iubea casa, iubea liniștea, iubea hambarul vechi și prăfuit ce acum adăpostea doar credinciosul lor automobil și câteva găini. Aici era locul în care crescuse. De fapt, toți cei pe care îi cunoștea locuiau în apropiere. Desigur, se

așteptase să fie căsătorită și să aibă propria casă acum, când avea douăzeci și ceva de ani, dar viața nu o luase pe căile anticipate. De fapt, în ultimii ani, orașul ajunsese să i se pară din ce în ce mai distant, necunoscut. Se încruntă și lăasă perdelele de dantelă albă să cadă la loc. Ploaia rece bătea delicat pe pervazul de afară. Cel puțin o împiedicase să strice covorul preferat al mamei.

Ieși din spatele canapelei și reuși să-și lovească piciorul de o margine ascuțită.

— Ei, na! Tată, nu trebuiau să ajungă până acum curierii? Mă tot împiedic de cuferele astea.

Vocea acestuia răzbătu din sufragerie, de la masa la care era așezat pentru a-și pune în ordine notițele de curs.

— Nu-i pot face să vină mai repede numai pentru că vreau eu asta. Ai răbdare.

Răbdare? Care dintre noi are nevoie de răbdare? Iminenta călătorie peste ocean, în Țara Galilor, fusese ideea tatălui, nicidecum a ei. Ideile lui de afaceri, soluțiile lui pentru vagoane de tren mai bine răcite, aveau să fie mai bine cunoscute în urma discursurilor sale. Munca lui asiduă le asigurase întotdeauna un stil de viață confortabil și stabilitate financiară. Cu toate acestea, dacă ar fi fost după ea, Lillian ar fi preferat să mai aștepte cel puțin câteva luni înainte de a lăsa în urmă acest cămin. Totuși, știa că n-avea niciun rost să mai obiecteze. Tata fusese foarte ferm în organizarea acestui plan. Existau căi ferate și în Marea Britanie. Și urmau să beneficieze de pe urma brevetelor tatei.

— Dar nu sunt încă pregătită, șopti ea cu voce tare, întristată.

Deși nu găsisese cuvinte pentru a-i împărtăși tatei sentimentele pe care le nutrea, era ca și cum mama ar fi fost încă prezentă aici, cumva, ca și cum anii în care o pierduse treptat fuseseră doar un vis urât. *O, Doamne, dacă măcar ...* Se corectă îndată. *Nu vreau să Te acuz, Doamne.* Și totuși, inima ei încăpățânată susținea că nimeni nu putea să iubească pe altcineva atât de mult și să nu nutrească astfel de sentimente. *Oare nu trădez amintirea mamei prin faptul că renunț la ea atât de devreme – atât de ușor? Cum poate tata ...?*

Simți cum îi zvâcnește piciorul. Strânse tare din buze și se prăbuși într-un fotoliu. Cu o mână ridică poala fustei lungi, iar cu cealaltă trase de marginea ciorapului sfâșiat, dând la iveală pielea vătămată.

O, Doamne! Ca și cum rana usturătoare îi slăbise capacitatea de a-și înăbuși durerea lăuntrică, gândurile i se întoarseră la aceleași întrebări. Nu e corect. E prea mult! De ce mi-ai luat mamele? Rușinată din nou pentru gândurile-i nestăvilit, Lillian își mușcă buza. Nu Te învinovățesc pe Tine, Doamne. Cel puțin, încerc să n-o fac. Sincer, mă străduiesc. Dar, pur și simplu, nu înțeleg. Îmi vei spune vreodată de ce le-ai luat – pe amândouă?

Îi fusese greu să se împotrivescă nenumăratelor crize de plâns din acele săptămâni ce urmaseră morții mamei sale adoptive. Slăbită din cauza efortului constant, Lillian își îngădui acest moment de slăbiciune. Ridică marginea șorțului și-și îngropă fața în el, îngăduind durerii să se reverse.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai lovit?

Nu auzise când tatăl ei intrase în salon, îngrijorarea lui aducând-o la realitate.

Își plecă și mai tare capul.

— Sunt bine. Adică m-am lovit la picior.

În următoarea clipă, tatăl ei se apropie ca să vadă ce se întâmplase.

— O, draga mea, te-ai ales cu o vânătaie pe cinste. Vrei puțină gheață, ca să nu se umfle? Aș putea s-o rog pe domnișoara Clare să aducă câteva bucăți din cutia frigorifică. Pregătește cina acum, dar sunt sigur că va ...

Lillian împinse faldurile fustei la locul lor.

— O, nu, nu merită deranjul. Are destule de făcut. Iar eu sunt bine.

Își tamponă degrabă șorțul pe obraji pentru a îndepărta orice urmă de lacrimi, se ridică în picioare și, sperând să-i distragă atenția și să-și recapete controlul, îi spuse îndată:

— Ai de gând să împachetezi uneltele de grădină sau le lași unde sunt? Îți făcuseși griji că ar putea rugini până la întoarcerea noastră.

— Am uitat de șopron. Ei, cred că ar fi mai bine să le mutăm în pivniță. Dar, Lillian, ești sigură că nu vrei niște gheață?

— Sunt bine. Serios. Mai sunt încă atâtea de făcut într-un timp atât de scurt.

— Țsta e micul meu soldățel. Mereu la pas de marș, nu?

— Așa e, tata.

Reuși să schițeze un zâmbet. *Totuși ...*

Lillian găsisese întotdeauna alinare în muncă. De-a lungul anilor dificili, reușise să-și distragă atenția de la multe sentimente neplăcute cufundându-se în activități. Îi fusese mai ușor să fie utilă decât onestă – cel puțin cu tata. Mama reușise să vadă realitatea. Simți cum îi tremură din nou buza și ieși în grabă pe ușa din spate ce dădea spre magazie, unde se putea ascunde de ochii curioși.

Deschise ușa șubredă și se grăbi să intre înăuntru pentru a scăpa de ploaia ușoară, oprindu-se o clipă pentru a cumpăni la toate motivele pentru care avea dreptate să simtă ceea ce simțea. În primul rând, își amintea foarte puține despre părinții ei naturali, care muriseră de tuberculoză împreună cu sora ei mai mică, pe când Lillian era doar o fetiță. Îi rămăseseră foarte puține amintiri despre acea primă familie – ca și cum i-ar fi fost mai ușor să închidă o ușă mentală peste acea viață. Adevărul era că nu fusese încurajată în mod deschis să și le amintească.

Era conștientă, totuși, că avusese parte de iubire și siguranță, sclipiri ale unor momente petrecute cu tata în timp ce acesta se străduia să-și repare ceasul vechi de buzunar sau vreo altă mașinărie, povești citite cu voce tare și momente tandre ale ritualului de culcare. Pruncul, sora ei mai mică, era mereu în preajmă. Dar, dintr-un motiv oarecare, chipul mamei alunecase rapid într-o uitare întunecată din care era mai greu să extragă o imagine reconfortantă. Lillian se luptase cu o vinovăție profundă pentru

că lăsase acel chip să dispară din mintea ei. Însă, pe de altă parte, nu mai rămăsese nimeni cu care să vorbească, să-și amintească și să păstreze vie în memorie familia ei biologică. Fusesse atât de mică și atât de singură.

A fost nevoie de ani de zile petrecuți alături de noua ei familie până să poată să se elibereze complet de durerea mării pierderi ce îi sufoca inima, înainte de a-și permite să ofere și să primească din nou, în mod liber, dragoste. Acum, în timp ce dădu să apuce prima greblă atârnată pe peretele magaziei, chipul i se încreți din nou, în ciuda hotărârii de a-și controla durerea. Trecutul se întorsese. Ca și cum rana se redeschise. Mama o liniștise după ce suferise prima pierdere – pierderea mamei și a tatei, a micuței Gracie. Mama se dovedise a fi neobosită. Întotdeauna blândă. Întotdeauna răbdătoare. Întotdeauna oferind siguranță. Ce ciudat să fii o mamă atât de pricepută și de încrezătoare, fără a avea niciodată proprii tăi copii.

Nu, o corectă vocea din mintea ei, amintindu-și cuvintele rostite cu emfază: „Tu ești fiica mea dragă. Sosirea ta la noi n-a fost una obișnuită, dar asta nu înseamnă că nu ești a noastră. Nu lăsa pe nimeni să-ți spună altceva. Nu toți oamenii înțeleg legătura profundă a adopției.”

Nu-i era greu să facă apel la imaginea acestei mame. Fuseseră împreună în mod constant. Lillian fusese „cea mai importantă ocupație” a mamei în anii în care tata călătorise în interes de serviciu, promovând îmbunătățirile pe care le făcuse în ceea ce privește proiectarea vagoanelor de tren. Acum, în timp ce luă uneltele de grădină de la locul lor de pe perete și le depozită într-o ladă mare, Lillian își lăsa mintea să hoinărească prin lumea copilăriei sale. O lume presărată cu lecții de pian și de canto, lecții biblice la biserică și cursuri de artă.

Lillian zâmbi, în ciuda sentimentelor ei turbulente. Chiar și cu programul ei încărcat, mama își făcuse probleme că nu existau mai multe oportunități în orașul lor. Dacă tata ar fi ales să se stabilească într-unul dintre orașele apropiate din prerie, Calgary

sau Lethbridge, Lillian s-ar fi putut pregăti în mult mai multe domenii feminine. Gândul îi așternu pe buze un zâmbet strâmb, de profundă apreciere amestecată cu tristețe. Așeză în ladă o pereche de mănuși de grădinărit ale mamei, printre unelte.

Mama fusese o prezență constantă în tot acest timp, mereu aproape când Lillian exersa acasă, și în public la fiecare recital. O ajutase cu temele, pe lângă faptul că o instruisese cu privire la felul în care ar trebui să se poarte în societate o adevărată doamnă, de la cusut și gătit până la administrarea casei și cultivarea de relații armonioase. Împărtășiseră împreună toată viața.

Cu toate acestea, pe când Lillian era încă în adolescență, realizaseră cu toții, treptat, prin simple ciudățeniile prezente, că mama dădea semne de boală. La început, se retrăgea mai des pentru odihnă, participând la tot mai puține evenimente din viața lui Lillian. Tata crezuse că asta se datora „unei anumite vârste” și trecuse cu vederea starea ei de oboseală. Mama însă, se muștruluia vehement pentru aplecarea spre ceea ce ea percepușe ca fiind o lene crescândă. Tata susținuse că, oricum, era timpul ca Lillian să se descurce singură, să fie mai puțin supravegheată, să aibă mai multă libertate.

Apoi mamei a început să-i fie din ce în ce mai greu să țină în mână peria de păr în timp ce pieptăna părul lui Lillian, pregătind-o de biserică. Mâna îi tremura ușor când încerca să vâre câte o floare din grădină în cosițele arămii ale fetei. Uita des întâlnirile stabilite cu prietenii – ba uneori chiar se străduia să-și amintească numele vecinilor pe care-i cunoștea de ani de zile.

Apoi venise ziua în care Lillian, urmând-o pe mama pe coridor, observase pentru prima oară felul ciudat în care pășea aceasta. Mama avea o mână sprijinită de perete pentru susținere, pentru că piciorul stâng nu părea să funcționeze cum trebuie. Rămânea în urmă. Lillian nu spusese nimic atunci, însă îngrijorarea începuse să-i dea târcoale. Nu-și amintea ca mama să se fi rănit – i-ar fi spus asta.

Tata nu păruse a fi deranjat de comentariile pe care le făcea. Asta până când s-a întors cu mama de la o vizită la doctorul din oraș. Atunci o chemase pe Lillian în biroul său și-i explicase că situația era foarte îngrijorătoare. Nu erau siguri ce boală contractase mama. Însă era clar că se înrăutățea. Prognosticul nu era bun. Medicul urma să telefoneze unor colegi din estul Canadei, în speranța că va afla mai multe despre ceea ce el numea „exacerbarea” simptomelor mamei – crizele acesteia de oboseală profundă.

Lillian avea cincisprezece ani pe atunci. Și nu-și amintea să fi avut vreodată vreo criză de nervi. Pentru mintea ei tânără, dar logică, nu existase niciodată un motiv pentru o asemenea izbucnire emoțională. Dar, în acea seară, singură în hambar, întinsă pe bancheta din spate a mașinii nou-nouțe a familiei, țipase și lovise și-și plânsese amărăciunea în fața lui Dumnezeu. Îi strigase cu voce tare fiecare gând furios pe care îl ținuse înăbușit în inimă de când își pierduse prima familie. În cele din urmă, adormise epuizată.

Mama, înnebunită de îngrijorare, o descoperise pe Lillian mult după ce întunericul cuprinsese clădirea și o condusese înapoi, în casă. Întinse împreună pe patul din camera lui Lillian, se îmbrățișaseră și plânseseră încet, fără rețineri.

Lillian își șterse o picătură de sudoare de pe frunte. Continuând să așeze unele peste altele, își aminti de multe momente în care ea și mama împărtășiseră clipe asemănătoare pe parcursul anilor următori – mama întinsă lângă Lillian pe patul ei de o persoană, doar de dragul de a fi aproape, de a împărtăși durerea celeilalte. Apoi, în același mod în care mama făcuse din Lillian centrul lumii ei, Lillian făcu din mama „ocupația ei principală”, în ciuda obiecțiilor și a frecvenței împotriviri a acesteia. În cea mai mare parte a anilor de liceu și după absolvirea micii școli din oraș, lumea lui Lillian se redusese la îngrijirea și ajutorul dat mamei.

Un zăngănit brusc al ușii magaziei o făcu pe Lillian să tresară. Tata vârî capul înăuntru.

— Vrei să le duc eu?

Lada neglijată era doar pe jumătate plină. Se întoarse cu spatele la tata pentru a-și ascunde ochii înroșiți, arătând spre perețele din fața ei.

— Nu sunt încă gata. Dar voi fi în curând. Ai putea să te întorci. Sau să i-o lași lui Otto să se ocupe de ea dimineață.

Mai adăugă două ciocane la grămadă. Cumva, reuși să-și îndeplinească sarcina fără să dea ochii cu tata.

— Îți dau o mână de ajutor, draga mea. Oh, și au venit curierii pentru cufere. Așa că suntem gata să plecăm în două zile. Gândește-te că în scurt timp vom pleca spre pământul meu natal, pe care nu l-am mai văzut de când eram *crwt* [„*crwt*” înseamnă „băiețel” în limba galeză, n.tr.] – așa îmi spunea tata.

Chicoti, bucuros să pronunțe cu voce tare cuvântul din copilărie.

— Lillian, cu cât se apropie călătoria noastră, cu atât mă întorc mai mult între amintiri. Sunt copleșit de *hiraeth* – de un dor profund de casa copilăriei mele. Sunt sigur că nu va fi exact așa cum îmi amintesc, dar îți voi arăta toate locurile ...

Ea se încruntă din nou. De obicei îi plăcea să-l audă pe tatăl ei rostind acele cuvinte galeze învechite, dar nu și astăzi. *Adună uneltele. Termină-ți treaba. Vor trece și sentimentele astea.*

Se auzi o bătaie în ușă. Lillian își ridică privirea de la lucrul de mână pe care îl începuse doar ca să-i treacă timpul. Privi în direcția sunetului, la tata și înapoi.

— Aștepți pe cineva? Întrebă el.

Ea scutură din cap și ridică din umeri.

Tata împături cu grijă ziarul și se ridică de pe canapea. O auziră pe domnișoara Clare deschizând ușa și salutându-l pe interlocutor. Tata ieși cu pași mari din salon și intră în hol. Lillian

auzi voci înăbușite. Rămase locului, deși era tentată să tragă cu urechea. Apoi îl auzi pe tatăl ei exclamând:

— Prosti! După atâta timp, cum se poate așa ceva? Trebuie să fie o greșeală, domnule.

Lillian își puse deoparte lucrul de mână, se ridică încet, apoi se opri în cadrul ușii, precaută. Nu-i stătea în fire tatălui ei să vorbească atât de aspru, mai ales unui musafir.

— Îmi imaginez că sunteți surprins, domnule Walsh. Însă am documente care dovedesc toate afirmațiile mele. Pot să intru?

Tata ezită înainte de a-l invita înăuntru.

— Presupun că da, dacă e nevoie. Care spuneți că vă este numele?

Nemaiputându-se abține, Lillian se strecură în foaier, apăsându-și spatele de peretele cu panouri. Privi în tăcere cum bărbatul își așează jos geanta de piele și-și scoate pălăria, oferindu-i-o domnișoarei Clare. Scoțându-și haina, i-o înmână și pe aceasta.

— Numele meu este William Dorn de la Mayberry, Parks și Dorn. Biroul nostru este în Calgary. Vă cer scuze că vin neașteptat, însă ni s-a spus că, împreună cu fiica dumneavoastră, veți pleca curând într-o călătorie mai lungă. Acesta este motivul pentru care am străbătut la volan mai bine de o sută cincizeci de kilometri ca să vin astăzi aici și să vă vorbesc. Domnule Walsh, această investigație se desfășoară de ceva vreme. Suntem nerăbdători să-i dăm de capăt.

— Investigație?

Cuvântul scăpă de pe buzele lui Lillian înainte de a reuși să se stăpânească.

Chipul domnului Dorn se luminează.

— Ah, Lillian Walsh, bănuiesc?

Tata păși între ei, dând la o parte mâna întinsă a bărbatului.

— Vă rog, veniți în sufragerie.

Făcu semn spre geanta bărbatului, realizând că era nevoie de o masă.

— Cred că ne vom simți mai bine acolo.

Cuvintele îi erau politicoase, însă tonul său trăda frustrare.

Geanta fu din nou ridicată, iar tata îl conduse pe bărbat de-a curmezișul foaiерului. Lillian alege un scaun aflat la capătul îndepărtat al încăperii, în timp ce tata se așează între ea și musafirul lor. Acesta scoase documentele și le așează ordonat pe masa mamei din sufragerie, înainte de a începe din nou.

— Firma mea a fost contactată de executorul testamentar al acestei proprietăți. Vedeți, timp de mulți ani a fost ținută în succesiune. Au fost ridicate întrebări juridice și s-a tot amânat. Sunt sigur că înțelegeți de ce am prefera ca această problemă să fie rezolvată.

— Desigur, răspunse tata cu precauție, rezemându-se de spătar și încrucișându-și brațele peste vesta lui în carouri.

— Ei bine, domnule, problema are în vedere un cuplu despre care cred că sunt părinții biologici ai domnișoarei Walsh aici prezentă.

Lillian se încordă.

— În calitate de consilieri juridici, nu suntem imuni la tragedia acestei situații particulare, părinții a două fete, care au murit de tuberculoză în urmă cu aproape douăzeci de ani. Cu toate acestea, testamentul lor este încă în procedură de succesiune, contestat. O rudă din Toronto a pretins că este beneficiarul, dar niciodată nu s-a putut dovedi cu certitudine ce s-a întâmplat cu cele două fete. Iar acest moștenitor n-a părut a se grăbi să vadă problema rezolvată. Așa că instanța a suspendat procedurile până când firma mea a fost, în cele din urmă, angajată de executorul testamentar.

Tăcu și se aplecă înainte. Întinse mâna și bătu cu degetul teancul de documente din fața lui. Privirea i se îndreptă încrezătoare spre Lillian.

— Acum că am descoperit informații în legătură cu adopția dumitale de către Elliot și Mae Walsh, cred că dumneata, domnișoară Walsh, ai putea fi o moștenitoare de drept.

Poftim? Eu? Cum adică? Însă Lillian n-avu răgazul să proceseze cuvintele, că omul se grăbi să continue.

— Domnișoară Walsh, este adevărat că părinții dumitale biologici au fost George și Suzanne Bennett?

Bărbatul îi scrută chipul, căutând un semn de recunoaștere a numelor. În schimb, ea privi neajutorată către tata. Acesta își drese glasul înainte de a răspunde, brațele odihnindu-i-se pe masa din fața lui. Degetele i se jucau involuntar cu o ață ieșită din fața de masă dantelată a mamei.

— Da, acestea sunt numele corecte ale părinților biologici ai lui Lillian.

Domnul Dorn frunzări printre hârtii.

— Foarte bine. Mă bucur să aud asta. Va trebui să venim cu dovezi, însă afirmația dumneavoastră este un început excelent. Mult prea des, aceste cazuri de adopție sunt însoțite de prea puține documente. Asta face ca slujba mea să se complice. Așadar, vom începe documentația cu acest formular pe care vă voi ruga să-l completați.

— Domnule, vă rog, insistă tata, înainte de-a începe, aș vrea să știu mai multe despre ce implicații ar putea avea acest lucru.

Domnul Dorn se încruntă. Își scoase ochelarii cu rame de sârmă de pe nas, își încrucișă brațele și le puse pe masă, ca și cum ar fi vrut să protesteze față de scepticismul tatei.

— Ei bine, cu o documentație adecvată, domnișoara Walsh ar deveni moștenitoarea de drept a acestei proprietăți. Nu este o moșie mare, să știți. Dar a fost deținută timp de douăzeci de ani, cu dobânzi acumulate. Așa că majoritatea oamenilor ar fi foarte *încântați* să primească o astfel de veste.

Tata își drese din nou glasul.

— Și cum rămâne cu moștenitorul din Toronto? Ca rudă, nu va dori el să emită pretenții asupra ... asupra fiicei mele? Nu știam să existe rude în viață.

Vocea lui era vizibil încordată.